

BUDAPESTI HIRLAP

Megjelenik hétfő kivételével mindennap.

Külföldi árak: Egy hónapra 4 pengő, negyedére 10 pengő 80 fillér.
Ausztriában egy példány ára hétköznap 30 Groschen, vasárnapon 40 Groschen.
Egyes szám ára 16 fillér. KÜLFÖLDRE az előfizetés készpénzzel.

Hirdetéseket Budapestben felvesz minden hirdetőiroda.

Főszerkesztő:

Csajthay Ferenc.

Felelős szerkesztő:

Lándor Tivadar.

Szerkesztőség: VIII. kerület, Rökk Szilárd-utca 4. szám.

Igazgatóság és kiadóhivatal: VIII., József-körút 5. szám.

Telefonszámok: J. 43, J. 53, J. 63, J. 23-84.

Levélcíme: Budapest 4, Postafiók 55.

A hétköznapi közigazgatás.

Irta Puky Endre dr.

Budapest, jan. 26.

Az új országgyűlésre nevezetes feladatok várnak. Az államháztartás egyensúlya helyreállt, az országgyűlés két házának visszaállítása a változott viszonyok számbavételével megtörtént és most már addig is, míg a királyi trón méltó betöltésének lehetősége megnyílik, nem fundamentális alkotmányjogi feladatok várnak a törvényhozásra, hanem hozzá kell immár látni a hétköznapi munkához. A magán-gazdaságok megerősítésén kell kezdeni, más szóval biztosítani a jobb és könnyebb megélhetést. Ebben a munkájában a valóban elviselhetetlenül megnövekedett közterhek csökkentése lesz az első lépés. Azután a rendes költségvetés, majd jön az összes miniszteri tárcákban hosszú idő óta felgyűlt javaslatok egész sora, amelyeket imponáló összefoglalásban ismertetett a miniszterelnök ur az egységes párt értekezletén előadott kormányzati programjában. Jönnek olyan javaslatok, amelyek az állami élet fentartásának és szabályos működésének szempontjából talán nem nagy, de az egyes állampolgárok jogi, kulturális és gazdasági prosperitása szempontjából elsőrendű jelentőségűek. Szóval várunk olyan törvényeket, amelyek megadják, vagy megkönnyítik a jobb boldogulással bízható, áldott hétköznapiaknak hasznos feltételeit.

Előtérben a pénzügyi és szociális feladatok állottak. Ezek mellé sorakozik ime a miniszterelnöki programban mint a jobb hétköznapiok egyrangú fontos tényezője: a közigazgatás reformja. Üdvözljük az első sorba előléptetett közigazgatást, amely eddig szerényen huzódott meg, mint hamupipóke divatos testvérei mögött.

Áldozatok.

Irta Kacsvinszky József.

Percek óta állt már a gyorsvonat az egyik állomáson, de a vágányok közül még nem szédtek el az ujonnan érkezettek vidám kis csoportjai, még nem estek túl a viszontlátás első örömein, akiket pár napra hazabocsátott a város, az iskola, a husvéti szünidő. Az ablakból diákarcok nevetek le a többiekre, bent a kocsikban pedig hangosan énekeltek, kiabálás lett minden beszélgetésből, annyi utas igyekezett türelmetlenül hazafelé, most, az ünnepek előtt.

Legszufoltabb volt a harmadosztály, elsőn kevesen utaztak. Az étkezőkocsinak pedig csak három vendége volt, akik ott maradtak még ebéd után, mert nem volt kedvük mindjárt visszatérni unalmas utitársaik körébe.

Idegének voltak mind a hárman. Egy öregur, aki a kocsik végében helyezkedett el a borospoharával, a szivarját szivta és újságot olvasott. Az állomás felől, nyitott ablakok előtt pedig a másik két utas: a fiatalember meg a leány.

Ők is külön asztalnál foglaltak helyet, de szemben egymással, hogy lopva néha egymásra nézzenek. A fiu a kávéját itta és cigarettázott, a leány pedig, csupa szeszélyből — talán mert a fiutól látta — szintén feketekávéját kevergetett.

Ugy érezték, kellemesebben múlt az idő, amíg ott lehettek, egymás közelében. És lassan-lassan meleg barátságot kötöttek, mindkét részről őszinte szimpátiával, — de szó nélkül, némán, mert csak a csillogó szemük beszél. A leány nagyon fiatal volt

Legfőleg olyan vonatkozásban került szóba, hogy reformálni kell a törvényhatósági bizottságokat. Ez lenne a régen várt közigazgatási reform első nevezetes mozzanata. A miniszterelnök ur a választási kampány alatt mondott beszédeiben kijelentette, hogy a törvényhatósági bizottságok újraszervezésénél megfelelő képviselőkhöz kell jutni az összes társadalmi osztályoknak és foglalkozásoknak. Teljes mértékben aláírom ezt a programot, hiszen régóta vallott elveimmel egyezik, hogy a törvényhatóságok (és itt legfőként a vármegyékre gondolok) képviselőit, az úgynevezett törvényhatósági bizottságok összetételi módjának demokratikus irányú megváltoztatásával tágabb tért biztosítsunk az ipari, kereskedelmi foglalkozásuk és a mezőgazdasági elemek alsóbb rétegei számára. Szóval, *demokratikus irányban kell átreformálnunk* a törvényhatósági képviselőket, mindig úgy azonban, hogy *tul ne lépjük az utat*, amelyet a nemzeti gondolatban rejlik okos konzervativizmus megszab és amelyet a magyar vármegyék kipróbált államhüségének iskolájában felnövekedett intelligens középosztály vezérszerepe megokol. E tekintetben a Rakovszky Iván-féle tervezet kétségtelenül igen sok becses gondolatot tartalmaz és csak sajnálni tudom, hogy a kiváló belügyi politikus nem juthatott el javaslatok betérjesztéséig.

A vármegyei bizottság demokratikus átszervezése elől nem térhetünk ki. Nemcsak azért, mert a sokat emlegetett, de sokak által meg nem értett korszellem elengedhetetlenül megköveteli azt, hogy minél szélesebb néprétegek számára nyissuk meg a helyi önkormányzatban való közvetlen befolyás kapuit, hanem azért is, mert a törvényhatóságok a megváltozott időkben rájuk váró újfajta feladatoknak csak úgy tudnak jól megfelelni, ha működésük azoknak részvételével történik, akiknek érdekét vannak elsősorban hivatva

ezen az új feladatok szolgálni. Én nem vagyok ellensége, — miként is lehetnék, mint a vármegyei élet régi munkása, sokszor harcosa — annak, hogy a vármegyék megőrizzék és gyakorolják politikai hatáskörüket. De azt mindenkinek be kell látni, hogy a gyökeresen megváltozott társadalmi és gazdasági viszonyok között ma már sokkal fontosabb feladatok is várnak a vármegyékre: a szociális és gazdasági jólét intenzív szolgálata. Meg kell érteni a vármegyének, hogy az új idők töle ezt megkövetelik; meg kell érteni azt, hogy az évszázadokon át fényesen betöltött közjogi és társadalmi hivatását új keretekben ekként kell folytatnia, ha csak nem akarja, hogy megszűnjön létjogosultsága. Én ismerem a vármegyét, tudom, hogy megvan bennük a változó időkhez alkalmazkodni tudás bámulatos rugalmassága és mihamar hozzáidomulnak az új feladatokhoz.

Ez azonban magabavéve nem lenne elég. Szükséges, hogy a *tisztviselők*, akik hivatva vannak *vágányra terelni és formába önteni a demokratikus képviselői kívánságait és elhatározásait*, lelkük mélyén át legyenek hatva a szociális, karitatív, népjóléti, nép-egészségügyi és közgazdasági irányú adminisztratív feladatok elvégzésének és ezzel széles néprétegek önzetlen szolgálatának teljes vágyától; szükséges, hogy eltöltse őket a közigazgatás újabb területein is a haladni és javítani vágyás őszinte és meleg szándéka. Ezt pedig csak a *közigazgatási tisztviselők kiképzésének gyökeres reformja* által érjük el. Ma a belügyi igazgatás szolgálatában álló tisztviselő *egyoldalú jogász kiképzést* nyer és így nem csodálkozhatunk azon, ha nincs érdeke, vagy nincs kellő találékonysága a szociális és közgazdasági vonatkozású közigazgatási feladatokban. Ellenkezően, azon kell csodálkoznunk, hogy mégis vannak a közigazgatásnak derek munkásai, akiket ügyszerelet, segítővágyás és autodidaxis kiváló sikerhez

vezetett el a közigazgatásnak ezeken a térein is. Hogy ez általános és tervszerű legyen, a közigazgatási tisztviselő kiképzését egészen új alapra kell helyezni akként, hogy a legszükségesebb jogi ismeretek mellett a mester-ségébe vágó egyéb, említett szakismeretek elemeit is elsajátítsa. Nyilván erre céloz a miniszterelnök ur is mondván, hogy „a szakszerűségi szempontoknak is eleget kell tennünk”. A közigazgatási tisztviselőnek ismernie kell legalább alapelemeit a közigazgatás mind ama különleges ágazatának, amelyben hatósági jogokat gyakorol, hogy átértse, méltányolja s szükség esetén nélkülözni tudja a szakértői segítséget. Nem jogi egyetemekre és jogakadémiákra, hanem *közigazgatási tisztviselőképző főiskolákra van szükségünk*. Részesítsük kizárólagos jogi nevelésben a bírót, ügyészt, ügyvédet, közjegyzőt, jogtanárt, de közigazgatási tisztviselőknél nincs szükségünk egyoldalú jogtudósokra. A jó közigazgatás minél több irányban és gyakorlatiasabban kiképzett gárdát kíván. (Megenlítem azt a gondolatot, hogy helyes volna például a kimúlásra ítélt jogakadémiákat így tisztviselőképző főiskolákká alakítani át.)

A belügyi igazgatás nagy reformjának van még sok követelménye úgy a szervezet, mint az anyagi jog szempontjából. Ezek között kiváló fontosságú a tisztviselői megbízás kérdése (tisztviselő kinevezése), amelyet a nagy közvélemény általában *államosításnak* nevez. A miniszterelnök ur kijelentéi beszédeiben, hogy a tisztviselői választási rendszerét nem óhajtja megváltoztatni. Én sem kívánám ezuttal a reformnak ezt a részét érinteni, de nem is tartom oly nagyfontosságúnak, mint a tisztviselőképzést, ami szerintem az *összes reformok kiindulási pontja és tengelye*.

A nagy reformot itt kell megkezdeni. És pedig hozzá kell mielőbb látnunk, mert az idő rettenetesen sürget. Meg-

fogantuk sorára nézett, úgy érezte, áll a lélegzete.

Az őrház ajtajából feldultarcu vasutas ugrott elő és ég felé rázva a karját, kétségbeesetten kiáltva, futott a tovarobogó vonat után, mintha még meg akarná állítani, vissza akarná tartani a veszedelemtől, amibe belerohan.

Már későn.

A gép egyre szilajabb futásba kezdett, egyre sebesebben örvényelt tova a lankás vidék.

Összenéztek. Tehát a leány is látta. És neki is ugyanaz a gondolata támadt. Sápadt arcára a félelem kifejezése ült. Érezték mind a ketten, hogy elindult utján a végzet és ők csak játékszerek lehetnek az elemek készülő összecsapásánál. Tudták, hogy előtűk ott leselkedik a veszedelem, a szerencsétlenség pusztító réme, aminek ember már nem állhat utjába többé.

Komolyan néztek egymás szemébe.

— Mi lesz? — kérdezték egészen hangtalanul.

Szinte egyszerre húzódtak el az ablakoktól, hogy kitekintsenek a másik oldalra. És még láthatták, hogy az öregur fölkapta az asztalról a szemüvegét és elrohant. Az ajtó hangos csattanására borzongás szántott végig a fiu gerincén. Magánkiül rohant a másik oldalra, reszkető kezekkel eresztette le az ablakot és már együtt néztek ki a leánnyal a töltés száguldó oldalára.

Nemrég javíthatták ott a pályát, kőrákosok, szerszámok, halomba rakott talpfák iramodtak el a sinek mentén. Szürke füst-reteg vágódott le a mezőre, táncoló gomolyagok nyaldosták a fűszálakat. Aztán hatalmas rándulással, örületes iramodásba fogott a gép, fékevesztett erővel röpítette

előre a kocsi hosszú sorát. És lent, a töltés mellett egy mozdulatlan, fekvő emberi test maradt a vonat után. Szürke, olajos kabát volt rajta, homlokára huzott sapka a fején.

Főlismerék benne a mozdonyvezetőt, akit még egy-két perc előtt az állomáson láttak.

— Óh, jaj!...

— De mi történhetett?...

A fiu halántékán kidagadtak az erek, a leány már egész testében remegett.

És a fiu önkénytelenül is a vészféket kereste, de csak a fűtés szabályozóját rántotta félre a kezével.

— „Caldo“... „Freddo“... Vigye az ördög!...

Aztán a pincért akarta hívni. Föltépte az ajtót és kikiáltott. De dübörgés nyelte el a hangját, a találó-fülkében már senki sem tartózkodott.

Egyedül voltak. És halálos rettegést gerjesztett lelkében az egyedüllet szorongó érzése. Vissza akart rohanni, végig a vonaton, vissza a fülkéjébe, ahol a csomagjal maradtak. De a leánnyra nézett, találkoztott a kérő, könyörgő tekintetével és akkor úgy érezte, hogy nem hagyhatja el. Most ott, ott mellette van a helye.

Bizonytalan léptekkel közeledett hozzá, szédült kissé a feje, meg a vonat is kanyarodott.

Talán vigasztalni akarta, talán oltalmat keresett nála. Maga sem tudta. Csak leült mellé a székre és vigyázva a keze után nyúlt, hogy biztatóan megsimogassa. Folyton vadabbá, vesztettebbé váló vágatást érzett a lába alatt. Összeszorult a torka.

Hang nem jött ki a száján, pedig mozgott az ajka, mintha mondtott volna valamit, mintha susogott volna a leánnyal,

győzdelem, hogy Magyarország rekonstrukciójának a fent körvonalozott részleges közigazgatási reform is már jelentékeny szolgálatot tenne, mert előmozdítaná az egyes társadalmi osztályok összesimulását és jobb megértését, szolgálná a közjólléte és amely mértékben javítaná közállapotainkat és emelné egész állami életünk hitelét,

ugyanoly mértékben erősítené a töltünk-elszakított testvéreinkben a visszavágyódás kiirihathatlan érzetét. Ekként lenne az átreformált közigazgatás a legjobb irredentapolitika, mert hétköznapok szívós munkájával nevezetes erkölcsi erőket mozgósítana a békediktátumok elmaradhatatlan megváltoztatásának nagy ünnepnapjára!

nyolítása érdekében az országgyűlés képviselőházi és felsőházi háznapjai hivatala a kocsivezetők számára karszalagot készítette. A képviselőház tagjai kocsivezetőknek karszalaga pirosszínű és azok a képviselőház háznapjai hivatalában vehetők át. A felsőházi tagok kocsivezetőknek karszalaga

zöldszínű. A felsőház háznapjai hivatalában vehetők át. A kupolacsarnok páholyaiba meghívták kocsivezetőknek számára fehér karszalagot készítették, amelyek a miniszterelnökség segédhivatali főigazgatójánál (miniszterelnökségi palota, I. Szent György-ter 1.) vehetők át.

A képviselőház és felsőház első üléseinek munkarendje.

A képviselőház és a felsőház első üléseinek, valamint a két ház ünnepies megnyitásának zavartalan lefolyása érdekében már minden előkészület megtörtént. Az ülések munkarendje ma vált ismeretessé, valamint az országgyűlés két házának háznapjai hivatalai által kiadott intézkedések is.

A képviselőház pénteki ülése csak formális lesz. Karafiáth Jenő dr., a nemzetgyűlés volt háznapja felszólítja majd az üléseken megjelent legidősebb képviselőt a korelnöki szék elfoglalására, a korelnök viszont, miután helyét elfoglalta, a legfőbb képviselőket hívja fel, hogy a választások megtörténtéig lássák el a korjegyzői teendőket. Ezután felolvassák a miniszterelnök átíratát, amely a képviselőház tagjait meghívja az országgyűlés szombati ünnepies megnyitására és valószínűleg még ezen az üléseken kisorsolják az igazoló-osztályokat is.

Másnap, a megnyitási ünnepségek befejezése után, délután egy órákor ismét formális ülést tart a képviselőház. Ezen az üléseken megállapítják a legközelebbi ülés napirendjét, amelynek legfontosabb tárgya az elnök megválasztása lesz, majd sor kerül a mandátumok beadására.

A felsőház pénteken, egy órával a képviselőház üléseinek megnyitása után, ugyanazok formális ülést tart, amelyen a korelnök kijelölése után ugyancsak felolvassák a miniszterelnök átíratát. Második formális ülést az ünnepies megnyitás után, délután négy órákor tartja a felsőház és ezen, éppen úgy mint a képviselőház, az elnök-ség és a tisztikar megválasztásának időpontját állapítják meg.

Értesülésünk szerint befejezett tény, hogy a képviselőház elnökövé Zsitovay Tibort, a felsőház elnökövé Wlassics Gyula bárót választják meg.

A képviselőház első ülései a fent ismertetett programon kívül bizottságok választásával és igazolóosztályok jelentésével telnek el és így az érdemleges munkára csak a jövő hét végén kerül sor, amikor is elsősorban az adócsökkentésekről szóló törvényjavaslatot tárgyalja.

Itt említenék meg, hogy a nemzetgyűlés számvizsgáló bizottságának 1927. január 28-ára hirdetett üléseit közbejött akadályok miatt egy nappal előbb, 27-én délután fél-egy órákor tartják meg a képviselőház számvevőségének helyiségében. Az üléseken, mint tegnap megtörtént, a nemzetgyűlésnek 1925-26. évi, továbbá az 1926. július 1-től

december 31-ig szóló számadásait tárgyalják.

A háznapjai hivatalok intézkedései.

Az országgyűlés két házának háznapjai hivatalai egyrészt az országgyűlés mindkét házának tagjainak tájékoztatására, másrészt a rend föntartása érdekében az alábbiakat közlik:

A képviselőháznak és felsőháznak január 28-án és 29-én tartandó ülései alkalmával, ugyanezen országgyűlésnek 29-én ünnepies megnyitása alkalmával is a déli (I. számú) képviselői és az északi (XVII. számú) felsőházi bejárók vannak nyitva a képviselői, illetve a felsőházi tagok részére. Ugyanezen a kapukon át bocsátják be a főispánokat is, továbbá a saját képviselői közül azokat, akiknek a folyó évre szóló állandó arcképes igazolványuk van. Mivel a képviselőház az ünnepies megnyitás után délután 1 órákor tartja ülést, a saját képviselőit csak délután háromnegyed 1 órákor bocsátják be a képviselőházba, ugyanaznap délután pedig a felsőházi ülése a XVII. számú kapun át délután 4 órákor.

Esetleges félreértések kikerülésére a háznapjai hivatalok fölkerik mindkét ház tagjait, különösen az újonnan megválasztott képviselőházi és felsőházi tagokat, hogy megbízólevelüket, vagy más, személyazonosságukat igazoló okiratokat hozzák magukkal. Az országgyűlés 29-én ünnepies megnyitására meghívták — az országgyűlés tagjainak kivételével — mind az országgház épületének oroszlanos főkapuján át lépnek be. Mivel a jegyek névre szólók és másra át nem ruházhatók, kiváratos, hogy meghívóikon kívül személyazonosságukat igazolására szolgáló egyéb közhiteleti okmányt is hozzanak magukkal a meghívottak.

A két ház háznapjai hivatalai végül közlik, hogy a ház végleges megalakulásáig a jelölési hivatal szünetel, vagyis magánfelek az országgyűlés tagjait a ház épületében föl nem kereshetik. Ugyanez idő alatt szünetel az egy napra szóló újságírói és folyosói igazolványok kiadása is. A miniszteri tisztviselői és állandó arcképes folyosói jegyek kiadása is csak ezután az időpont után történik. A múlt évre szóló, — tehát lejárt — jegyekkel a ház épületébe senkit sem engednek be.

A kocsiforgalom rendje az ünnepies megnyitáson.

Az országgyűlés január 29-én 12 órákor tartandó ünnepies megnyitására a parlament előtti kocsiforgalom könnyebb lebo-

A POLITIKA HIREI.

Olasz lap cikke Klebelsberg Kunó grófról.

A *Giornale d'Italia* legújabb száma hosszú cikkben közli budapesti tudósítójának beszélgetését Klebelsberg Kunó gróf kultuszminiszterrel. A kultuszminiszter közölte az olasz lap tudósítóval, hogy március másodikán indul utnak Rómába, ahol Fedele kultuszminiszter meghívására két előadást tart az *olasz-magyar szellemi kapcsolatokról*. Megemlítette a magyar kultuszminiszter, hogy már *Colasanti* államtitkár budapesti útja alkalmával szó esett arról, hogy Rómában is alapítanak egy *Collegium Hungaricumot*. Mostani római tartózkodása során Fedele miniszterrel megtárgyalja mindazokat a részleteket, amelyek erre a *Collegium Hungaricumra* vonatkoznak.

A tudósító kérdésközlésére Klebelsberg gróf megcélolta azt a hírességet, hogy utazása összefüggésben áll Bethlen István gróf miniszterelnök tervével római útjával. Hangoztatta, hogy az ő útjának tisztán kulturális céljai vannak.

Dréhr Imre államtitkár mandátumot cserél.

Vass és Bud miniszterek mandátumai.

Értesülésünk szerint Dréhr Imre népjóléti államtitkár az *enyingsi* mandátumot a veszprémi mandátummal cseréli fel. Amennyiben az időközi választások során a népjóléti miniszter egyik kerületében, Veszprémben lép fel. A megüresedő enyingsi kerület mandátumáért az ottani főszolgabíró indul küzdelembe egypárti programmal, valószínűleg ellenjelölt nélkül.

A miniszteri kettős, sőt hármas mandátumok sorsa rövidesen az egész vonalon eldőlt. A keresztény gazdasági párti Vass József népjóléti miniszter a veszprémi kerületen kívül még egy kerületet ad át az egypárti pártoknak a befejezett tény, az is, hogy ellenszolgáltatással Bud János pénzügyminiszter részéig mandátumát a keresztény gazdasági párt kapja meg. A többi miniszteri mandátum ügyében még nem történt hivatalosan döntés.

A paksi mandátum ügye.

Erdélyi Aladár nemzetgyűlési képviselő a ceglédi mandátumot tartja meg, s ennek folytán a paksi mandátum megüresedik. A paksi kerület vezető tagjai az egypárti párt ottani elnökének, ifj. Kovács-Sebestény Endre dr. gyapai földbirtokosnak ajánlották fel a mandátumot. Ifj. Kovács-Sebestény Endre dr. azonban a jelöltséget elhárította magától. Most a kerület mértékadó tényezői országos név, vagy pedig a kerületben tövisgő keresetű fellejtetésére törekednek és egyelőre megvárják Erdélyi Aladár képviselő állásfoglalását is.

Az egységes párt tegnapi jelölésének utóhangjai.

A Magyar Távirati Iroda jelenti: Egy reggeli lap az egységes párt kijelölt bizottsági üléseivel kapcsolatosan közölt tudósításában azt írja, hogy a Ház egyik volt jegyzőjéért azért nem jelölték a jegyzői listára, mert a nemzetgyűlés ülésein nem vett részt olyan szorgalmasan, mint az jegyzői tiszt-jének betöltéséhez szükséges lett volna.

A párt vezetősége kijelenti, hogy a bizottságban ilyen megállapítás nem történt és a tudósítás e tekintetben a valóságnak nem felel meg. A bizottság egyébként tanácskozásait bizalmasnak jelentette ki és így az említett tudósítás a bizottságtól nem származhatott.

Tegnap tudósításunk kiegészítésül jelenthetjük, hogy a közlekedési bizottság elnöke Platthy György, a számvizsgáló bizottságé Bottlik István báró, a mentelmi bizottságé Hajós Kálmán és a közjogi bizottságé Rakovszky Iván lettek.

A közigazgatási bíróság alakja okok miatt elutasította a fájvédők petícióját.

A közigazgatási bíróság második számú petíciós tanácsa Lampel Hugó dr. közigazgatási bírósági tanácselnök elnöklésével kedden déli 12 órától délután 2 óráig terjedő ülésében Borsos Endre dr. közigazgatási bíró jelentése alapján foglalkozott a fájvédőknek a főváros déli, III. választókerületében Pakots József demokrata országgyűlési képviselő mandátuma ellen beadott petíciójával. A *közigazgatási bíróság* a petíció alaki okokból elutasította. Magát az elutasítás megokolását ma még nem bocsáthatták a nyilvánosság rendelkezésére, mert napokha kerül, amíg a referens bíró az ítéletet és annak megokolását megszövegezi. A *petíciós tanács döntése ellen jogorvoslatnak helye nincsen.*

Ez volt az első petíció, amellyel alaki szempontból foglalkozott a közigazgatási bíróság petíciós tanácsa. Még ezen a héten dönteni fognak alaki szempontból a többi petíciók ügyében és ezután megkezdődik a petíciók érdemi tárgyalása. A közigazgatási bíróság két petíciós tanácsa már most megállapította azt a határnapot, amikor a referensbíró megkezdik a tanácsokban a petíciók elreferálását. E szerint a közigazgatási bíróság I. számú petíciós tanácsa, amelynek Szinyey Merse közigazgatási bírósági tanácselnök az elnöke, az első petíciós tárgyalást március 21-én tartja, míg a II. számú Lampel-féle tanács első tárgyalási határnapja március 24. A Szinyey-féle tanács minden hétfőn és csütörtökön, a Lampel-féle tanács pedig minden szerdán és szombaton ülésezik, úgy hogy a közigazgatási bíróságon hetenként négy peti-

A körtáncot lejött földök, a telegraf-drótok ördögi hajbókolása, ott közvetlenül az ablak előtt, szédült kábulatba, tompa ködbé vonta az agyát.

A leány a karját ragadta meg, vad erővel, magához kényszerítve és ráhajította a homlokát. Aztán megeredt a könnye, ujjai belekulcsolódtak a fiu kezébe. Csöndesen sirt és reszketett.

A fiu az aranyhaját nézte, ahogy a mellyéhez ért. Szabad kezével aranyzopókás cigarettát táncolatolt a morzsákkal telehintett, fehér abroszon. Elfelejtett rágyújtani.

Egyre komolyabbnak látta a veszedelmet. Fülében a dühöngő hangok moraja tombolt, szeme a leány haján pihent. Közben a cigarettáira gondolt, az aranyzopókás, egyiptomi különlegességre, amit úgy szerettek, amit drága pénzért, boldogan vásárolt magának s most a zsebében, a tárcájába rejtve vitt magával. Haza!...

Minek isvette? Legalább szivta volna el, vagy kínálta volna meg velük a leányt. Talán el is fogadta volna...

Arany zopókák, kis fehér rudak, tanuló éveinek hűséges barátai. Minek is vette ma őket? Együtt akarnak elpusztulni? Csakugyan, az ő kezében nem fog már füstölni több?

Valahogy az otthona jutott eszébe. A nagy epérfa vastag ágai, ahonnan annyiszor mászott le maszatos képpel, gyerekkorában. Elhessegette magától ezt a képet. De aztán az anyját látta, ahogy az utcán, a nyitott kertajtóban várt reá mint mindig, ahányszor hazatért.

A kerítés világos lécein tul lágyan susognak a lombok, a ház kéménye füstöl, ontja,

ontja a szürke gomolyokat. És az ajtóban ott áll az édesanyja, most is rá vár, izgatottan lesi a közeledőket. Készül a vacsora. Jó vacsora, amit anyja ő neki főzött. A kedvelt ételei.

A szolgáló is kijött az ajtóba, ott törölgeti a lisztes kezét a nagy, kék kötényébe.

Mégse jön hát?...

Naplemente vöröses fénye vonja enyhe aranyba anyja öszülő fejét. Nem hallják a vonatot elrobogni. Csak nem történt baja talán?

Nem akart odagondolni. Ugyis mindegy. Talán nem is lesz semmi baj. De ez a fojtó zakatolás belemerte magát minden idegére. Képzletében látta már a jó szomszédokat, ahogy édesanyja megtudja tőlük a valót. És hallania kellett, akárhogy nem akarta, keserves hangját a feleséklő zokogásának, — pedig csak a leány teste remegett meg a karja között és a kanyarodó rikkoltott bele élesen a folytonos zugás egyformaságába, valahol messzebb, a tulzufolt kocsik alatt.

Mindig forróbb lett a leány keze, mindig göröcsöbben markolt bele barátja erős karjába. Összebújtak, egymásnál kerestek menedéket. Már ott pihent a kis feje a fiu széles mellkasán, a dobogó szíve fölött, melynek gyöngye hangját elnyelte a sinkötések vésztlőslő, tompa csattogása.

Úde illata volt a hajának. Fialat teste, hűs feje csökeje megsédítette a fiut.

Amint növekedett a lárma, ő is erősebben ölelte magát. És egyszerre észrevette, hogy neki is langos könnyek lópdézhatnak be a szemébe.

Ugyan, ugyan, micsoda gyöngeség! Még egészen elveszi az eszét ez a leány!...

Arra is gondolt, ha nem menne oly

gyorsan a vonat, talán jobb lenne, ha leugranának. De nem! Ugyem lehetséges!

Aztán a leány felérett rá, mert meg-simogatta a fejét. Ő pedig ösztönszerű sietséggel, gyorsan ráhajolt és ajkon csókolt, mintha attól félt volna, hogy a következő másodpercben már nem lesz több ideje rá.

Nem is ismert magára. Ő, a tudományok szomjas buvátkodója, most úgy érezte hirtelen, hogy hasztalanul volt minden tanulása.

A leány csökját, hársnyos ajkainak csókoló simogatását kívánta csak. Szinte egészen megfeledkezett a veszedelemtől.

Egyetlen csökből leheltek fiatal életük minden vágyakozását. Majdnem agyonszorították egymást egy hosszú percen át.

— Talán szebb halál is lenne!... — arra gondolt a fiu.

És már majdnem hinni kezdte, hogy nincsenek veszedelemben, mikor a mozdony éles füttye, egy nem várt csattanás hatalmas harsogása észterítette. Sötétség borult a szemére, csikorgás jaidult fel a talpa alatt.

Nem akart látni, nem akart hallani többet. Lehunyott szemmel ölelkeztek össze. Nagy lökés vetette őket az asztal oldalához.

Még hallották elől a kocsik összeroppanását, jajszó, vonítás, csikorgó kerekék bántó zencbonóját.

A fiu pedig már nem érzett mást, csak a leányt. Édes, meleg testét a karjában, illatos fejszőjét a vállán. Tudta, ez a vég. De nem félt többé tőle.

Tudta, most zuhannak. Vég nélküli őrbe. Folyóvíz habjai vannak odalent és

ők zuhannak egyre, összeropcsolt víz- hid törött bordái közül. Nagy lehet a mélység és mély az örvény... és a zuhanás nem akar véget érni...

Zuhan. Szédületes forgás rántja a mélybe. Zug a gőz, zúgnak a habok...

Gépiesen nyitotta fel a szemét.

A nyitott ablakon át beszűtt a nap a fehér abrosz szélször mozására.

Épp akkor futottak be az állomásra. Kint, a vágányokon, a sürgő-forgó emberek, diákok ölelkezése, úgy érezte nem is igaz. Kalapált a szíve. Szeretett volna csattanós baráti csókot nyomni örmében a kalauz arcára, hogy most is ott állt előtte a sinek között és mosolyogva sipolt a vonatvezető felé.

Aztán nyílt az ajtó és ijedten rebbent el karjaiból a szép utitársnője, mert jött a pincér, hogy összeszedje az asztalokon maradt edényeket.

Nagyon szegélyték magukat mind a ketten. De a leány mégis csak szemébe mert nézni a fiunak, kipirult arcán mosolygó rózsák gyultak és gyönyörű szemé még szebben csillogott.

Még évek múlva is szegyenkeztek, pedig akkor már mint férj és feleség utazgattak arra hazafelé. Mert mindig eszükbe jutott a vasúti őr, aki az életéparja után kálltozott, miért is nem szállt le bent az állomáson?... — meg a fáradt munkás, aki a pálya mellett aludta álmat: a halott mozdonyvezető!

Nagyon szegélyték magukat — de azért hálát adtak a gondviselésnek, hogy jól végződött minden. Vagy talán nem voltak akkor igazi veszedelemben?...